

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23.06.2004, sp. zn. 5 To 39/2004, ECLI:CZ:VSOL:2004:5.TO.39.2004.1

Číslo: 24/2005

Právní věta: Rozhodnutím ve smyslu § 171 odst. 2 tr. zák. je i procesní opatření orgánu činného v trestním řízení o zadržení obviněného. Sdělil-li policejní orgán obviněnému, že je zadržen podle § 75 tr. ř., je útěk obviněného složkám policie, které jej střežily, třeba pokládat za zmaření výkonu rozhodnutí státního orgánu uprchnutím strážní podle § 171 odst. 2 písm. b) tr. zák. Na trestní odpovědnost obviněného nemá vliv skutečnost, že v době jeho útěku ještě nebyl vyhotoven protokol o zadržení podle § 75 tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 23.06.2004

Spisová značka: 5 To 39/2004

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: § 171 odst. 2 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci z podnětu odvolání poškozeného napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2004, sp. zn. 31 T 1/2003, částečně zrušil ve výroku o náhradě škody a o tomto výroku sám znovu rozhodl. Současně podle § 256 tr. ř. odvolání obžalovaného L. K. zamítl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2004, sp. zn. 31 T 1/2003, byl obžalovaný L. K. uznán vinným v bodě I/ trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, odst. 2 tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., v bodě II/1-16) trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., dílem dokonaným a dílem nedokonaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1, § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb., a v bodě III/ trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. b) tr. zák.

Za to byl odsouzen podle § 250 odst. 3 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr.zák. byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností na

dobu čtyř roků. Dále bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Podle skutkových zjištění krajského soudu se obžalovaný L. K. trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. b) tr. zák. dopustil tím, že dne 16. 7. 2001 okolo 15.00 hod. v O., v budově Policie ČR – Krajského úřadu vyšetřování, poté, co převzal opatření o sdělení obvinění a byl vyrozuměn o svém zadržení jako osoby obviněné a poté, co byl vyšetřovatelem vyzván, aby v doprovodu střežícího policisty prap. T. K. vyčkal dalšího postupu na chodbě před kanceláří vyšetřovatele, nečekaně z chodby utekl a ač byl pronásledován policistou T. K., ze zadržení uprchl a trestnímu stíhání se vyhýbal až do 18. 3. 2002, kdy byl realizován příkaz k zatčení jeho osoby z 26. 7. 2001.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolání obžalovaný L. K. a rovněž zmocněnec poškozené organizace D. S. L., a. s., B., Mgr. Z. M.

Obžalovaný L. K. ve svém odvolání, zdůvodněném písemně obhájkyň JUDr. J. M., mimo jiné uvedl, že toto směřuje do výroku o vině pod bodem III napadeného rozsudku. Namítl, že se nemohl trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. b) tr. zák. dopustit, neboť nemařil výkon rozhodnutí státního orgánu, když uprchl ve fázi, kdy mu bylo toliko sděleno obvinění. V té chvíli mu ještě nebylo sděleno vyšetřovatelem, že jej zadržuje, a nebyly vypsány tzv. růžové papíry a neexistovalo tedy žádné rozhodnutí státního orgánu, které by útekem zmařil. S ohledem na uvedené tvrzení pak navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej v tomto směru obžaloby.

Vrchní soud v Olomouci, jakožto soud odvolací, především konstatoval, že podaná odvolání byla podána osobami oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. a/, písm. d/ tr. ř.) a ve lhůtě naznačené v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Po přezkoumání obsahu obou opravných prostředků lze konstatovat, že tyto splnily náležitosti obsahu odvolání ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. Odvolací soud tedy z podnětu obou opravných prostředků přezkoumal podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, a to důsledně z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, přihlížel odvolací soud toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno.

Pokud pak jde o námitku, směřující k bodům III. výroku o vině napadeného rozsudku, vrchní soud uvedl, že je třeba souhlasit se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně v tom směru, že v době, kdy obžalovaný z budovy Policie ČR utekl, byl již střežen, a to z toho důvodu, že mu bylo oznámeno vyšetřovatelem, že je zadržen. Proto jeho jednání naplnilo všechny znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 2 písm. b) tr. zák., neboť obžalovaný zmařil výkon rozhodnutí státního orgánu tím, že uprchl stráží. Za rozhodnutí v daném smyslu je třeba považovat i opatření vyšetřovatele o zadržení obžalovaného a ani odvolací soud nemá s ohledem na listinné důkazy a zejména s ohledem na výpovědi svědků – příslušníků policie – pochybnosti o tom, že obžalovaný v době útěku již byl osobou zadrženou a že mu to bylo známo. Na trestní odpovědnost obviněného nemá vliv skutečnost, že v době jeho útěku ještě nebyl vyhotoven protokol o zadržení podle § 75 tr. ř., neboť jím je toliko dokladována realizace oprávnění policejního orgánu.

Z uvedených důvodů proto odvolací soud neshledal žádný zákonný důvod pro zásah do výroku o vině napadeného rozsudku.

Dále se vrchní soud zabýval výroky o trestu a o náhradě škody.